

AMBASSADEURS VOOR MERCY SHIPS

CATH LUYTEN EN HUGO BROOS ZIEN GRUWELIJKE MISVORMINGEN

Als ambassadeurs voor Mercy Ships, eigenaar van het grootste ziekenhuisschip ter wereld, reisden Hugo Broos (67) en Cath Luyten (42) naar Kameroen. Om er een bezoek te brengen aan ex-patiënten. 'Allemaal mensen die door Mercy Ships van vreselijke aandoeningen werden afgeholpen, en zo een nieuw leven kregen', aldus Cath.

Cath Luyten:
'EERST KOMT HET KEIHARD BINNEN,
maar dan maakt die
shock plaats voor
een gevoel van hoop'

Ik leerde Mercy Ships zo'n twee jaar geleden kennen', zegt Cath Luyten. 'Ik was thuis bij Will Ferdy voor de opnamen van 'Buurman, Wat Doet U Nu?', toen hij zijn brievenbus opende. Ik stond ervan versteld hoeveel liefdadigheidsinstellingen bij hem aanklopten voor donaties. En allemaal kregen ze gul een cent van hem. Eén daarvan was Mercy Ships, dat mij kort daarna heel toevallig heeft gecontacteerd: of ik ambassadrice wilde worden.' Mercy Ships is een organisatie die sinds 1978 met een ziekenhuisschip Afrikaanse landen aandoet. De opvarende artsen brengen tandzorg, orthopedische chirurgie, oogchirurgie, reconstructieve en plastische chirurgie en algemene medische hulp tot bij de allerarmsten. En dat allemaal dankzij de 450 vrijwilligers aan boord. Van chirurg tot

anesthesist, kok en onderhoudspersoneel: iedereen werkt onbezoldigd. Meer nog: ze betalen zelf hun verblijf aan boord. Zodat elke cent naar de patiënten zelf kan gaan. Medewerkers van Mercy Ships trekken de weken en maanden voordien al door het binnenland, op zoek naar de mensen die het dringendst medische hulp nodig hebben.

GEEN 'FREAK' MEER

Ook Hugo Broos werd ambassadeur van Mercy Ships. 'Ik kwam in contact met de organisatie toen ik twee jaar geleden bondscoach was van Kameroen', zegt hij. 'Het schip lag er aangemeerd en ik ontmoette Ulrich, een jongen van twaalf met een handicap die je niet voor mogelijk houdt. Zijn spieren groeiden te traag, waardoor zijn benen een omgekeerde hoek maakten en z'n

Cath en Hugo op bezoek bij Valérie en haar dochter Edith, die allebei dankzij Mercy Ships van een gezwel werden verlost. 'Zo fijn om nu twee stralende vrouwen te zien', zegt Cath.

Valérie leefde 30 jaar met een gezwel dat 3,6 kilo woog toen artsen van Mercy Ships het verwijderden.

'Ulrich heeft een nieuw leven gekregen', zegt Hugo. 'Voor 't eerst heeft hij vrienden.'

'Het verhaal van Ulrich liet mij niet los', zegt Hugo Broos. 'Zijn spieren groeiden te traag, waardoor zijn benen een omgekeerde hoek maakten.'

FOTO: CHARLIE DE KEERSMAECKER

OP ZIEKENHUISCHIP

Met 450 vrijwilligers aan boord vaart ziekenhuisschip Africa Mercy naar verschillende Afrikaanse landen om medische hulp te verlenen aan de allerarmsten.

FOTO: CHARLIE DE KEERSMAECKER

met de patiënten. Jij bezocht het schip vorig jaar in Guinee.

Cath: Aan boord beseft je hoeveel geluk wij in België hebben. Wat je daar ziet, is niet min. Tumoren van ettelijke kilo's, zware verminkingen, ziektes... Ik heb vrouwen gezien met gaten in hun wang en kaakbeen door infecties.

Klinkt erg gruwelijk allemaal.

Cath: Hadden die mensen in België gewoond, dan was het nooit zover gekomen. Wij kunnen infecties met één antibiotica-kuur verhelpen. Maar omdat die mensen geen geld hebben voor medische hulp, of omdat die hulp er gewoon niet is, nemen die infecties en ziektes vreselijke vormen aan.

'Die mensen dragen de gevolgen van infecties waar wij in België met één antibioticakuur vanaf zijn'

Welk gevoel krijg je als je aan boord bent?

Cath: Eerst komt het keihard binnen. Maar als je er dan even bent en rondloopt, maakt die eerste shock plaats voor een gevoel van hoop. Omdat je weet dat die mensen daar een nieuw leven krijgen. In die arme landen worden bijvoorbeeld nog veel kinderen met een hazenlip geboren. Da's niet alleen esthetisch een probleem, die baby's kunnen ook slecht aanhappen tijdens de borstvoeding, raken ondervoed en sterven.

Hugo, je haalde het al aan: jij kwam bij de organisatie terecht toen je bondscoach van Kameroen was. Een heel andere wereld dan de schrijnende situaties die je aan boord en in de dorpen ziet.

knieën naar voren plooiden. Die jongen kon zich met moeite voortbewegen en was de schande van de familie. Hij werd verborgen gehouden, vriendjes had hij niet.'

Hebben ze Ulrich kunnen helpen?

Hugo: Ja, hij heeft - aan boord - meerdere operaties ondergaan, waarbij ze z'n knieschijven en spieren moesten verleggen. De laatste keer dat ik hem zag, kon hij met braces en krukken rechtop staan en dan weet je: die jongen heeft een nieuw leven gekregen. Zijn verhaal heeft mij nooit losgelaten. Hij is de grootste reden waarom ik deze reis maak. Ik wilde hem absoluut nog eens zien. En hij stelt het goed. Die jongen z'n leven ziet er nu helemaal anders uit. Voor 't eerst heeft hij vrienden, hij is niet meer de freak van het dorp.

Ook voor jou, Cath, is het een warm weerzien

CATH LUYTEN EN HUGO BROOS

→ **Hugo:** (knikt) Het profvoetbal is een wereldje waarin je niets tekortkomt. Dat botst enorm met wat je soms in Afrika ziet: zwaar zieke mensen die geen hulp vinden of niet kunnen betalen. Nu, als bondscoach was die wereld mij niet helemaal vreemd. Ik woonde dan wel op hotel, de dagen dat er geen voetbal was, kwam ik buiten, onder het gewone volk. Zo vertelde mijn chauffeur dat hij zijn vijf kinderen naar een goede school wilde sturen, maar daar de middelen niet voor had. Ik heb hem toen geholpen.

Cath: Die armoede en kansloosheid hakt er inderdaad in. Je ziet hoe afhankelijk mensen zijn van

Edith werd net als haar mama verlost van een gezwel.

'In arme landen worden nog veel kinderen met een hazenlip geboren', zegt Cath. 'En da's niet alleen esthetisch een probleem.'

'Met zo'n tumor ben je de schande van het dorp, je wordt door iedereen vies bekeken'

een beetje geluk. Zoals het wél of niet aanmeren van een ziekenhuisboot, net wanneer zij het nodig hebben. En dan ook nog geselecteerd raken, want Mercy Ships kan niet iedereen helpen.

Jij ziet nu Valérie en haar 14-jarige dochter Edith terug, Cath. Valérie liet twee jaar geleden een tumor van maar liefst 3,6 kilo in haar hals weghalen. En ook Edith had een groot gezwel.

Cath: Die tumor was inderdaad immens. Om van te schrikken Valérie is even oud als ik, maar het verschil tussen onze levens kan niet groter zijn... Zij liep al dertig jaar met die tumor rond. Terwijl je in België dus meteen naar de dokter kan gaan wanneer zo'n gezwel begint te groeien. Bij haar legde het een hypotheek op haar leven. Die vrouw schaamde zich dood, overall werd ze nagestaard.

En dan kreeg haar dochter ook nog eens hetzelfde.

Cath: (knikt) Beeld het je maar

eens in. De machteloosheid die een moeder dan voelt, moet enorm veel pijn doen. Dat meisje werd op school gepest. Maar nu zie ik twee stralende vrouwen. Valérie is opnieuw moeder geworden. 'Mijn eerste kind dat mij zonder tumor zal kennen', zegt ze vol trots. En kijk naar Edith: kortgerokt, een Facebookprofiel... een echt meisje van veertien nu.

Haar liefdesleven krijgt zo allicht ook meer kansen.

Cath: Ik heb er voorzichtig naar gepolst, maar dat was nog niet aan de orde. Edith werkt nu met haar moeder op een manokveld en droomt ervan om leerkracht te worden. Met haar gezwel was dat sowieso niet gelukt, je blijft dan de schande van het dorp, door iedereen vies bekeken. Nu krijgt ze tenminste kansen.

Het lijkt haast een sprookje.

Cath: Helaas kent het niet voor iedereen een happy ending.

Een vrouw vroeg mij wanneer de boot nog eens zou aanmeren. Een vriendin heeft een tumor en kan nergens terecht voor hulp. Maar ja, Mercy Ships was nog maar twee jaar geleden in Kameroen, nu ligt het schip in Senegal, volgend jaar in Liberia. Het duurt nog enkele jaren eer het opnieuw in Kameroen aanmeert, je kan alleen maar hopen dat het dan nog niet te laat is.

Hugo, twee jaar geleden zei je nog dat je ooit zou meegaan als vrijwilliger, eens gepensioneerd. Nu je zonder club zit, is het moment misschien aangebroken?

Hugo: Dat ik ooit meega, staat voor mij vast. Maar ik ben er nog niet uit of ik nu met pensioen ga, of nog iets in het voetbal wil betekenen. Er lopen nog steeds aanbiedingen binnen, maar die heb ik allemaal afgewezen. Misschien ga ik volgend jaar een paar weken mee naar Liberia, om de groenten te kuisen, bijvoorbeeld. Of het moet nog een jaartje wachten, dat zien we nog wel. ■

● **Info:**
www.mercyships.be

TEKST: KATHLEEN VERVOORT